

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Απ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 714

Μεγάλη Πέμπτη ἑσπέρας
27 Ἀπριλίου 2000

Συντάκτης ἐπίσκοπος
† Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἔνοχοι τοῦ ἀνοσιουργήματος

«Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον»
(Ψαλμ. 21,19)

ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΟΥ! Ὁ Χριστὸς ἦλθε στὸν κόσμον, γιὰ νὰ κἀνῃ μία καὶ ἀδιαίρετο Ἐκκλησία. Τὴν δὲ ἐνότητα καὶ τὸ ἀδιαίρετον τῆς Ἐκκλησίας παρίσταν ὁ «ἄρραφος χιτῶνα» (Ἰωάν. 19,23) τοῦ Χριστοῦ. Τὸν χιτῶνα, αὐτὸν κατὰ τὴν εὐσεβῆ παράδοσιν ὕφαναν τὰ ἱερά χέρια τῆς Παναγίας, ἀλλ' ἄξεστα χέρια στρατιωτῶν τὸν ἀφήρεσαν ἀπὸ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πρὶν τὸν ἀνεβάσουν στὸν σταυρό. Τὴν μία καὶ ἀδιαίρετο Ἐκκλησίαν εἰκονίζει ὁ ἄρραφος χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ. Τὸν χιτῶνα αὐτὸν κανεῖς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὸν σχίσῃ. Καὶ αὐτοὶ οἱ δῆμιοὶ τοῦ ἐσεβάσθησαν καὶ δὲν τὸν ἔσχισαν.

Ἄλλ' ἐνῶ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ σκληροὶ στρατιῶται τὸν ἐσεβάσθησαν, ἄλλοι ἀπεπειράθησαν νὰ τὸν τεμαχίσουν. Ποιοὶ εἶνε οἱ ἔνοχοι αὐτοῦ τοῦ ἀνοσιουργήματος;

***

Στὸ Ἅγιο Ὄρος εἶδα μία εἰκόνα καὶ τρόμαξα. Εἶδα τὸν Χριστὸ γυμνὸ καὶ τὸν χιτῶνα του κομματιασμένο. Ἐνας ἄγγελος στεκόταν δίπλα του καὶ τὸν ῥωτοῦσε: «Τίς σου τὸν χιτῶνα διέρρηξε;». Χριστέ, ποῖός σου ἔσχισε τὸν χιτῶνα; Καὶ ἓνας ἄλλος ἄγγελος ἔδειχνε μία μαύρη μορφή, ἓναν σκοτεινὸ ἄνθρωπο, καὶ ἀπαντοῦσε: «Ὁ Ἄρειος». Αὐτός, μὲ τὰ διδάγματά του, διέρρηξε τὸν χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ.

Πρῶτοι λοιπὸν ἔνοχοι γιὰ τὸ σχίσιμο τοῦ χιτῶνος τοῦ Χριστοῦ εἶνε ὁ Ἄρειος καὶ ὅλοι οἱ αἰρετικοί. Σήμερα δὲ δὲν εἶνε μόνο ὁ Ἄρειος, ἀλλὰ ἓνα πλήθος αἰρετικῶν, ποὺ φεύγουν ἀπὸ τὴν ἀγία μας Ὁρθοδοξία. Αὐτοὶ ἀρπάζουν μὲ τὰ βρωμερά τους χέρια τὸν ἄρραφο χιτῶνα τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν κομματιάζουν.

Ἄν σήμερα ὁ χριστιανισμὸς δὲν σημειώνει ἐντυπωσιακὰς ἐπιτυχίες, μία αἰτία εἶνε ἡ διαίρεσις. Ὁ Χριστὸς ὅμως ἦλθε γιὰ νὰ μᾶς ἐνώσῃ. Κάθε φορὰ ποὺ κάποιος πλήττει τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Δαυῖδ ξεκρεμᾷ τὴν κιθάρα του καὶ ψάλλει μελαγχολικά: «Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον» (Ψαλμ. 21,19).

Ἄλλὰ δὲν εἶνε μόνο οἱ αἰρετικοὶ ποὺ σχίζουν τὸν χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ. Εἶνε καὶ κάποι-οὶ ἄλλοι. Ἐσεῖς οἱ πλούσιοι, ποὺ θὰ φορέσετε τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ καὶ τὸ Πάσχα τὰ πανάκριβα κουστούμια καὶ φορέματά σας, γιὰ σκεφθῆτε τὴν ὥρα αὐτῆ, πόσοι περπατοῦν γυμνοὶ καὶ δὲν ἔχουν ροῦχα γιὰ νὰ ἴρθοῦν στὴν ἐκκλησία. Ποιὸς τοὺς τὰ ἀφήρεσε; Ἡ πολυτέλειά σας! Ἐσεῖς οἱ χορτάτοι, γιὰ σκεφθῆτε, ὅτι σὲ κάποια τρώγλη τῆς πόλεως ἢ τοῦ χωριοῦ σας ὑπάρχουν πεινασμένοι καὶ φτωχοί. Ποιὸς τοὺς ἀφήρεσε τὸ ψωμί; Ἡ ἀδικία, ἢ πλεονεξία καὶ ἡ ἀσπλαχνία τοῦ κόσμου. Κάθε φορὰ ποὺ ὁ πλούσιος ἀρπάζει τὴ μπουκιά ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ φτωχοῦ καὶ τὸν ἀφήνει νηστικὸ καὶ γυμνὸ, ὁ Δαυῖδ ὁ προφήτης λέει τὸ «Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον». Πρῶτοι οἱ αἰρετικοὶ καὶ ἔπειτα οἱ ἄσπλαχνοὶ διαπράττουν τὸ μεγάλο ἔγκλημα νὰ σχίζουν τὸν ἄρραφο χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν ἀτίμωσι ὅμως καὶ τὸ μαρτύριο, ποὺ ὑπέστη ὁ Χριστὸς, τὸ ὑφίστανται ὄχι μόνο ἄτομα καὶ οἰκογένειες ἀλλὰ καὶ ἔθνη μικρὰ καὶ ἀδύνατα. Θυμηθῆτε, ὅσοι ἔχετε κάποια ἡλικία, τί ἐγίνε στὴν Ἑλλάδα τὸ 1941, 42, 43, 44; Θυμηθῆτε, πόσες καταστροφὲς ὑπέστη τὸ

ἔθνος μας. «*Διεμερίσαντο*», Ἑλλάς, «*τὰ ἱμάτιά σου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν σου ἔβαλον κληρον*». Ἔτσι λέγαμε τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ τότε ποῦ ἡ Ἑλλάδα μας βρισκόταν σ' ἓνα χάος. Τότε ποῦ δίχασαν τὰ παιδιά της καὶ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἦταν ἡ μία παράταξι κι ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ ἄλλη καὶ σκοτώνονταν μεταξύ τους. Κομματίασαν τὴν πατρίδα μας, τὰ νησιά της, τὰ πελάγη της, τὰ ἀγαθὰ της, καὶ οἱ Ἕλληνες πεινασμένοι πεθαίνανε στοὺς δρόμους. Δὲν εἶχαν οὔτε ἓνα καρβέλι ψωμί, οὔτε μία σταλαγματιὰ λάδι. Δὲν εἶχαν λάδι οὔτε γιὰ τὴν καντήλα, δὲν εἶχαν ἄρτο οὔτε γιὰ ἀντίδωρο καὶ θεῖα κοινωνία. «*Διεμερίσαντο*», ὦ πατρίς μου, «*τὰ ἱμάτιά σου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν σου ἔβαλον κληρον*».

Δὲν εἶμαι προφήτης, ἀλλὰ σημειώσατέ το. Τὰ **μεγάλα ἔθνη**, τὰ μεγάλα θηρία, ἐτοιμάζονται πάλι νὰ παίξουν σὰν σὲ ζάρια τὴν τύχη τῆς πατρίδος μας. Γιὰ μία ἀκόμη φορά ἡ Ἑλλάς θὰ ὑποστῇ τὴν κατασχύνῃ. Γυμνώνοντας τὸν πτωχό, γυμνώνεται ὁ Χριστός, γυμνώνεται ἡ Ἐκκλησία, ἡ πατρίς, ἡ ἀνθρωπότης. Βάρβαρα χέρια, χειρότερα ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων στρατιωτῶν, σχίζουν τὸν ἄρραφο χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλὰ, ἀδελφοί μου, πρὶν τελειώσω, θέλω νὰ παρουσιάσω ὅλους τοὺς ἐνόχους. Εἶνε οἱ αἰρετικοί. Εἶνε οἱ ἄσπλαχνοί. Εἶνε τὰ βάρβαρα μεγάλα ἔθνη. Ἄλλὰ μεγαλυτέρα εὐθύνη ἔχουμε ἑμεῖς. Θὰ σᾶς ὑπένθυμίσω μία στιγμή ἱερά, τὴν ἱερωτέρα τῆς ζωῆς σας, ὅταν βρέφη σᾶς πῆραν στὴν ἀγκαλιὰ οἱ μανάδες σας καὶ σᾶς ὠδήγησαν στὸ ναό. Σᾶς ἔβγαλαν τὰ ρουχαλάκια σας καὶ σᾶς παρουσίασαν γυμνοὺς, γιὰ νὰ θυμηθῆτε τὸ γυμνὸ Χριστό. Χέρια ἱερέως σᾶς παρέλαβαν καί, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἀγίου Πνεύματος, σᾶς βούτηξαν τρεῖς φορές μέσα στὴν κολυμβήθρα. Κι ὅταν βγήκατε, δὲν ἦσασταν τὰ παιδιά τοῦ ἄλφα ἢ τοῦ βῆτα, ἀλλὰ υἱοὶ καὶ θυγατέρες τοῦ Χριστοῦ. Πῆρατε τιμημένα ὀνόματα. Καὶ σᾶς ἔντυσαν μ' ἓνα ρουχαλάκι ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι. Μοιάζατε σὰν τὰ περιστέρια ποῦ πετοῦν στὰ γαλανὰ μας κύματα. Τὸ ἄσπρο ρούχο, ποῦ φορέσατε, σημαίνει, ὅτι ἡ ζωὴ σας πρέπει νὰ εἶνε καθαρὴ σὰν κρύσταλλο. Νὰ λάμπη σὰν τὸν ἥλιο. Ἡ ψυχὴ σας ν' ἀγαπήσῃ τὸν Χριστό. Νὰ προικισθῆτε μὲ τις ἀρετὲς του. Γι' αὐτὸ τὸ βράδι τῆς Ἀναστάσεως, ἂν θὰ μείνετε μέχρι τέλους —καὶ παρακαλῶ νὰ μείνετε, γιατί εἶνε ἀπρέπεια νὰ φύγετε ἀπὸ τὴ μέση τῆς ἀκολουθίας—, θ' ἀκούσετε τὸ «*Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε*» (Γαλ. 3,27).

Ἦμασταν γυμνοί, καὶ μᾶς ἔντυσε ὁ Χριστὸς μὲ τὴν ὠραία λαμπρὴ φορεσιά του, ποῦ δὲν τὴν ὑφάναν χέρια ἀνθρώπων, ἀλλὰ χέρια ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων ἐπάνω στοὺς ἀργαλειοὺς τοῦ οὐρανοῦ.

Αὐτὸ τὸ ρουχαλάκι τὸ ἄσπρο, ποῦ μᾶς φόρεσαν τὴν ἡμέρα τῆς βαπτίσεώς μας, ἐρωτῶ τὸν ἑαυτό μου καὶ ὅλους ἐσᾶς; τὸ κρατήσαμε λευκὸ καὶ καθαρὸ; Ἄχ! ἀδελφοί μου, δὲν τὸ κρατήσαμε καθαρὸ. Ἀφήσαμε τὴν ἀμαρτία καὶ τὸν διάβολο νὰ μᾶς τὸ λερώσῃ. Ἀφήσαμε τὸν κόσμον νὰ μᾶς τὸ κομματιάσῃ. Κάθε φορά ποῦ, ἐσὺ ὁ νέος, αὐθαδιάζεις μπροστὰ στὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα σου καί, σὺ ἡ νέα, γιὰ τριάκοντα ἀργύρια πουλᾶς τὸν ἀτίμητο θησαυρὸ σου, σχίζεις τὸν ἄρραφο χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ. Ἐσὺ ἡ γυναίκα ποῦ ἀτιμάζεις τὸν ἄνδρα σου, κ' ἐσὺ ὁ ἄνδρας ποῦ ντροπιάζεις τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας σου, καὶ κάθε ἀμαρτωλός, σχίζετε τὸν χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν σὲ βλέπει ὁ ἀγγελὸς σου —ἂς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι—, νὰ βουτᾶς μέσ' στίς ἀκαθαρσίες τὸ ἔνδυμα τοῦ Χριστοῦ, λέει: «*Διεμερίσαντο*», Χριστέ, «*τὰ ἱμάτιά σου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν σου ἔβαλον κληρον*».

* * *

Ἄδελφοί μου!

Ἄς κλίνουμε μὲ ταπεινῶσι τὰ γόνατά μας ἐμπρὸς στὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό. Νὰ τὸν παρακαλέσουμε νὰ μᾶς συγχωρήσῃ, καὶ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ξεντυθοῦμε τὸν «*παλαιὸν ἄνθρωπον τὸν φθειρόμενον κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης*», νὰ ἐνδυθοῦμε τὸν «*καινὸν ἄνθρωπον τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα*» (Ἐφ. 4,22-24), καὶ νὰ πορευθοῦμε πρὸς αὐτόν.

Βοήθησέ μας Κύριε, σὺ ποῦ εἶσαι ὁ Θεὸς ὁ «*ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον*» (Ψαλμ. 103,2). Σὺ, ποῦ ἐνδύεις τὴν γῆ μὲ τὰ ὠραιότερα λουλούδια. Σὺ, ποῦ κοσμεῖς τὸν οὐρανὸ μὲ τὰ ἄστρα. Σὺ ποῦ, ἐνῶ δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ ρούχα ἀνθρώπινα, ὅταν ἤλθες στὴ γῆ ὡς ἄνθρωπος, ὑπέστης πρὸς χάριν μας τὴν πιὸ μεγάλη ἀτίμωσι, παρουσίασθηκες γυμνός κατὰ γυμνος, ὅπως σὲ ἐγέννησε ἡ Παναγία μητέρα σου, μπροστὰ στὸν κόσμον. Ἐγίνες ἐντροπὴ καὶ αἰσχύνῃ ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἐγυμνώθης, γιὰ νὰ μᾶς ντύσῃς. Ἐγυμνώθης, γιὰ νὰ μᾶς κάνῃς ἀγγέλους. Κ' ἑμεῖς, ἀντὶ νὰ γίνουμε ἀγγελοὶ, κυλιόμαστε μέσα στὸ βόρβορο τῆς ἀμαρτίας. ὦ Κύριε, ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς ὅταν ἔλθῃς νὰ μᾶς κρίνῃς ἐν τῇ δόξῃ σου μετὰ τῶν ἁγίων σου. Ἀμήν.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**